

[Kryger.]

hans ret til at bebygge og udnytte sin grund, synes mig yderligere at forflygtiges, således som det er udformet i kap. 5, § 28 og følgende paragraffer, i lovforslaget. Så vidt jeg kan se, er også her de faste regler om bebyggelsens omfang strengere end de tilsvarende københavnske, og i øvrigt prisgiver man ejerne de administrative myndigheders skøn ved den blanketfuldmagt, som lovforslaget giver dem.

Det vil fremgå af det, jeg her har sagt, at vi nærer en række betænkeligheder ved lovforslaget som helhed, og jeg kan tilføje, at der herudover er en række enkeltbestemmelser, som vi heller ikke uden videre kan tiltræde i den nuværende udformning. Jeg er af den opfattelse, at lovforslaget kræver en grundig og indgående udvalgsbehandling, som jeg ikke tror det kan lykkes at føre igennem i denne samling — som det i og for sig allerede er nævnt af den ærede socialdemokratiske ordfører — idet også mit parti mener, at lovforslaget griber ind i mange særforhold, hvad der kræver en grundig overvejelse, og vi må indstille os på, at omfattende interessekredse vil forelægge deres synspunkter for det udvalg, som vil blive nedsat, og vil ønske at blive hørt. Men jeg kan på mit partis vegne tilsige den højtærede minister en velvillig og saglig behandling i udvalget.

Jeg vil kun som slutbemærkning sige, at det, der for mit partis vedkommende navnlig gør sig gældende, er, at man må tilstræbe en forenkling og en decentralisering og ikke en fordyrelse ved en udvidelse af administrationen.

Adolph Sørensen: Den omstændighed, at det meget væsentlige område, som byggeriet udgør i vor samfundshusholdning, hviler på en lov fra 1. juli 1859 med en revision i 1890, kan jo nok i sig selv indbyde til at søge gennemført en ajourføring, en rationalisering eller modernisering, hvad man nu vil kalde det, af hele dette lovområde, og der kan nok være grund til at udtrykke tilfredshed med, at dette nu søges gennemført af den højtærede boligminister, det være hermed gjort.

Det har efterhånden udviklet sig til, at de byggende skal løbe fra det ene sted til det andet med en byggeansøgning og ud-

fylde scribevis af skemaer til vidt forskellige instanser med deraf følgende mere eller mindre unødige forsinkelser af de respektive projekter. Vi har klassiske eksempler på, at en stakkels bygherre eller hans tekniske repræsentant har måttet gennem et snesetal af sådanne nåleøjer, inden tilladelser kom i hus, og dette utålelige forhold er det nu på tide at søge afhjulpent. Kan den revision af lovgivningen, der nu er lagt op til, medføre en sådan nødvendig og ønsket forenkling, således at en byggesags ekspedition samles hos og afgøres af en enkelt bygningsmyndighed, vil meget være nået. Et andet spørgsmål er, om lovforslaget gør det på den helt rigtige måde, men det vil det kommende udvalgsarbejde formentlig kaste det fornødne lys over.

Jeg skal ikke nægte, at jeg er lidt betænkelig ved, at lovforslaget fremsættes på så sent et tidspunkt i folketingssamlingen, som tilfældet er, såfremt det da måtte være regeringens hensigt, at det skal færdigbehandles i indeværende samling. Så vidt jeg kan se, vil noget sådant ikke være muligt — det synspunkt er jo da også kommet til udtryk fra anden side — hvis der virkelig skal levnes tid til en så forsvarelig og gennemgribende behandling af stoffet, som det under hensyn til dets omfang og betydning har krav på, og jeg henstiller da allerede nu, at der gives udvalget — som jeg forstår bliver nedsat — fornøden ro til arbejdsdets saglige gennemførelse.

Der har længe været tale om den forventede landsbyggelo. Noget sådant blev det jo ikke helt til ifølge lovforslaget, og ministeren har da også selv anført de modifikationer, som indebærer, at der ikke kan tales om en landsbyggelo i dette ords bogstavelige forstand, ej heller om den absolutte ensartethed, som en sådan lov jo måtte medføre. At noget sådant ville have betydet en rationalisering og en lettelse for bygherrer, arkitekter, ingeniører og håndværkere, som bygger og projekterer på tværs af amts-, kommune- eller sognegrænser, er klart. På den anden side kan det vel ikke bestrides, at lovforslaget er et skridt i den rigtige retning på trods af de indførte undtagelsesområder. For en umiddelbar betragtning kunne det måske nok synes nærliggende, at bolig- og til en vis grad også erhvervsbyggeri var underkastet